

BERÄTTELSE

Tadwas – en förskoleelev på dövskolan.

En berättelse om en elev som gick i förskolan på dövskolan i Nakamte när jag jobbade där.

Berättelse från Etiopien av Maria Rubenson

Tadwas går i förskolan på dövskolan i Nakamte i västra Etiopien. Han är en av de minsta och gladaste eleverna på skolan. Att komma som ny till skolan är inte det lättaste. Att lämna föräldrar och syskon och allt det som känns hemma och kastas in i en helt ny värld. För de flesta väntar utmaningen att för första gången sätta ord på sina tankar och känslor, att uttrycka sig med hjälp av teckenspråket. De nya småknattarna lär sig snabbt och springer snart omkring och tecknar för fulla muggar. För Tadwas var början lite annorlunda. Han har nämligen tre äldre syskon på skolan och hade på så sätt ett försprång med språket. Man kunde riktigt se hur han strålade av glädje över att äntligen få befinna sig på ett ställe där han blev förstörd och där han kunde använda och utveckla sitt språk. Tadwas stormtrivdes från första dagen.

Som jag sa innan så är Tadwas den glada typen. Med sina sneda tänder ler munnen konstant. Häromdagen kom han springande ner till oss i sylvårdssalen med blod rinnande ner från huvudet. Vi rusade oroad upp men Tadwas leende lugnade oss. Då vi torkat bort det värsta såg vi att det bara var ett litet hål. Tadwas sprang glad i hågen bort till vat-

tenkranen för att tvätta bort blodet. Inte en ledsen min där inte. Bara extra glad över att få lite uppmärksamhet från oss. Förra veckan kom två tanter från England till skolan. De hade med sig pengar från Tadwas och hans syskons sponsorer och tänkte ta med dem ut på stan för att köpa vad de kunde tänkas behöva. Då jag frågade Tadwas vad han ville ha kom svaret i en strid ström – byxor, tröja, tjocktröja, skor, huva... Jag stoppade honom skrattande och sa att det nog fick räcka. En halvtimme senare kom han dock fram till mig och drog mig i tröjan ”jag vill ha solglasögon också”. Jag tänkte att det kanske skulle vara på sin plats med ett mindre förmaningstal om att lagom är bäst, men då jag såg honom i ögonen gick det inte att göra något annat än att säga att ”det räcker”.

Jag minns en annan gång då Tadwas redan stora leende blev ännu lite större. Det var förra veckan då han fick en gammal tom vattenflaska – det var lycka. En sådan enkel lycka som vi i vårt materiella överflöd i Sverige har lätt att missa. Här får vi dela den med barnen på dövskolan. De gläds över det minsta lilla och påminner oss om vad som egentligen är viktigt i livet.